

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Invocavit,

1. Mójj. 22, 1—14.

Bóh džěsche k Abrahamej: „Wsmi wschał Išaaka, šwojeho jenicžeho Šsyna, kotrehož ty lubuješ, a dži do kraja Morija; a woprui jeho tam k šapalnemu woporej na jenej horje.“

Horje do Jerusalema dyrbjesche tež Abraham. Tam dže tón Anjes š imi šwojimi. Horje do Jerusalema! To kliczi runje jako by šo šrudny šmjertny kherlusch ša spěwał — čzwila, kchiz a row tam pucžowarjow wo-čakujaja —, ale nješlyšchimy tež w tutych šłowach radoštny šynt dohymaškeho špěwa? „Šo tšjoch dnjach budže šašo štanycž.“ — Šo malej khwili, kaš budža šo wješelicž horjekach we Jerusaleme wschitzy, kiž šu po šłowje a napominanju teho Anjesa tam šo prózowali. — Nješabudžmy, še šwojej mozu abo rošomom ničto tam nješchińdže. Še-li šo Išuš šo nad nami nješmili, woštanjemy jako šlepny we čžemnosčzi a šmjerczi, šhubjeni a šatamani, a pucž žiwjenja njenamašamy.

Nětko w poštnym čžakšu dže tón Anjes šašo nimo našcheho luda, našchich wošadow a domow. Ššecželo, poš škluchaj, tón Anjes dže horje do Jerusalema a hđže džěsch a čžěsch ty? Luba dušcha, proš, šo by čže šobu wsak. Poškluchaj a čžin, šštož tebi praji. — Abraham bē šwólniwy, to najšěpsche a najšubiche, šštož měješche, šwojeho doma šbože, šwojeje wutrobny wješele a šwojeho žiwjenja nadžiju, temu Anjesej dacž. Wón wobšteji w pruhowanju.

Jeho čžinjenje je teho šwědk, šo šo Boha šwojeho Anjesa wysche wscheho boji, jeho lubuje a šo jemu dowěri. —

Dži do pošneho čžaka. Wo twoje najšěpsche a najšubiche jedna šo na tutym pucžu. Dži a šadžerž šo pošchitójnje. Ššwětně wješele a štarosčže dyrbja mjelčecž. Ššchako džě šu kšěšćizijenjo pošchewodžerjo w tutych tydženjach. Špomń, komu pošlednu čžěscž damy. Še twój najšwěrnišchi pošchecžel. Šak šrudnu, štrašchnu šmjercž je mē! Išaak bē njewinowaty, ale tutón bē šwjaty, čžisty, bješ winy. Išaak nješěsche to drjewo, k woporej nusne, a Išuš nješěsche šwój kchiz. — Njewěš, ššto je na jeho šmjerczi wina a čžeho dla bē tutón wopor nusny? —

Š hnutěj a š horjazej wutrobu, ale čžišche džě Abraham š Išaakom šwój pucž. Še Bóh luby Anjes čže hdy tež tajki wošebity čžěžki pucž wjedł, abo hdyž nětko, hdyž š nowa ša Išušom k čžerpjenju a k wumrjecžu džěsch, něššto we twojej wutrobje bóle hrěje a pali, jako nōž a woheń w Abrahamowej ruzy, rēcž še šwojim Wótžom, kaž Išaak še šwojim nanom, ponižnje, kšroble a še wschej nadžiju. Wachuj a modl šo! — A ššto maš Bohu k woporej dacž? Wšchelake je čžłowjekam lube. Tutón wišny š žylej wutrobu na šwojim kuble, tamny šteji najšprjedy ša čžěscžu; tutón myšli w nozy a wo dnjo, kaš by šwoje čžělo š lōšchtom natormil, tamny, kaš by šwojemu nješšecželej někašku kšchindu a šškodu nacžinil. Šhdyž je tajke něššto w tebi žive, pošchecželo, to šwjasaš, šarěšaj a špal jako šapalny wopor. Tajkim hoščam njedaj w šebi bydlicž, hewaš Wože džěčžo nješšy a horje do Jerusalema

njepščińdžesč. Bohu wopruj swoju wutrobu, čželo a duschu. Ščto je lěpsche a wjazy hódne a Bohu lubšče? Hlaj, ščto ja to ja tebe da! Spomń na jeho wopor, ja naš sarěšany na ščizju, so bychmy my měr měli a psches jeho rany sahojeni byli k wěcznemu žiwjenju. — Jesu, hyno Dawitowy, hmil čo nad nami, so bychmy we wěrje, poškufchnošči a lubošči we Božich pschifasnjach khodžili a so by kóždy wot naš póštny čžaš a hač do skónczenja tež to čžebne a sbóžne hweđčenje dostał: „Ja wěm, so hč ty Boha bojíš“.

K. we Ł.

Invocavit.

(Psaln 91, 15.)

Hłóš (456): Zion, jara štytnje prošy —.

Wón, mój hřednik Jesuš, džěšče Sa mnje puč došč spodžiwny, Hdyž wot Duchy Božoh' běšče Wjedženy do puščiny, Hdyž čžert jeho špytuje; Knjes pak jeho pschewinje, So je dohycze džě jeho Porasylu ducha šleho.

Wola-li hč khtnje k Bohu Špytowany wot čžerta, Jako powjescz hlyšči drohu, So Knjes jemu wupomha; **Šso** je hameho wschaf dał Špytowacz a na hč wšaf W puščinje tam Boži hwiaty Šslaboscž moju, ja mnje daty.

Še mni hřednik mój hč niži Šastupiwšči do bitwy, Š pomozu hč Božej bliži, Hdyž hym wobohi tšcheny; Ščfit mi hylny posicža Jeho hweřnoscz měšchništa, Dokelž šbil je ducha šleho, Hyczerja mam njebjeskeho.

Dha čžu džeržecz Knjesa hweřu Šswojeho hč w bėdženju; Pošhlynej mi, Knježe, wěru! — Prošhycz jeho š wutrobu; **Jeho** dohycze wschaf je, Šotrež w bitwoje špomozę Štupazym do stopow jeho, Dohyważym polnje š njeho.

Wušklyšecž čže wyschšči-měšchnik Šdychowanje šprawneho; Wušhowacz hč dyrbi hřěšnik Ššči Knjesu, kiž dał je hč W puščinje džě špytowacz, Šo mohł šwjastki roslamacž, Š kotrymiž naš jimal běšče Njepščeczěl, kiž ššahycz čžyšče. —

U.

Mój Božo!

Štary nan, kotryž hč podarmo próžowasche, hčwoju džowku pschuwčzene rěče: „Mój Božo! Mój Božo!“ wotwucžicz, hč teho dla jara rudžesche a myšlesche štajnje na nowe hředki.

Hdyž džowka junu we wotležanym kónzu šahrody džělāsche, wušklyšča hčwoje mjeno „Hana! Hana!“ wołacz. Duž pschesta džělacz a bėžesche do dwora, hdyž jeje nan psched hčžžnyhmi durjemi štejesche.

„Ty hč mje wołal, luby nano, ščto dha hčbi pschewesč?“

„Ach“, wotmolwi nan, „ja po prawym ničžo wot tebe nječam, dži šašo k hčwojemu džělu.“

Hdyž bė džowka dlěšchu hčwilu džělala, hu na dobo šašo wołana, duž džěšče k hčwojemu nanej, kotryž bė hščče na dworje, a hč jeho woprašča, „ščto dha dyrbju, ty hč mje wołal“, wón wotmolwi: „ničžo, dži šašo k hčwojemu džělu.“

Hdyž pak nan po krotkej hčwili džowku k ščezemu rasej bjes wschewe pschicžiny šawoła a jej potom šašo k džělu hčž kāsasche, džěšče wona: „ale nano, čžeho dla hč mje nětko trójžy wołal, bjes teho so byhč něščto wobstaracz dyrbjała?“

Duž džěšče nan w lubošnym wāšchnju: „Haj lube džěčžo, ja čžyšči čži jenož potasacz, kał njepščištojnje je, hdyž tebe štajnje něčtō š mjenom woła bjes teho, so by hčbi něščto pschaf.“

Šak tež hč nětko Bohu lubemu Knjesej špodoba, hdyž hč jeho mjeno štajnje a pschezo, w kóždym čžašu, pschi wschěch škladnoščach, wot mlodych a štarych wumoła, bjes teho so by hč š žyla na njeho myšlilo? (Mat. 12, 36.)

W.

Šastup do póštneho čžaša.

Šbudž hč, moja wutroba,
Šbóžnik k hčmjercži čžehnje;
Šemu daj na Golgatha
Šswoje pschewodženje.
Šeho puč džě do čžernjom,
Štyš a tščnošč budži;
Wón čže hčelich bolosczow
Šicž ja hčhči ludži.

Šlej, kał jeho wutrobu
Šrěje luboscz k tebi;
Šwoju duschu nječmjertnu
Šwona pschewe hčbi.
Šebje dla wón k hčmjercži džě,
Šžerpicz ščizž a rany,
Šo by ty byl, čžłowjeczče,
Š Bohom wujednany.

D duž pój a nješomdž hč,
Ša Jesušom krocžicz;
Šunu budže psches njeho
Šso čži kóna škocžicz.
Ščtōž tu w nušy, we ščizju
Šžerpi š nim a khodži,
Šbóndže psches ščizž k žiwjenju,
Šdyž duch šbóžnoscz hčodži.

Hřěchow, šotrež pschibichu
Šhryšta na ščizž krawny,
Šnětk hč hweřu hladacz tu
Šbudž mój nadawł prawy.
Šječ ja hčweczju žiwjenje,
Škaž to Šbóžnik žada,
Šdha psches jeho wumrjeczče
Šče mi Boža hnada.

Džak čži, Jesu, wuprajam
Ša wschu boloscz jěru;
Šebje štajnje w myšlach mam,
Što mje wjedže k měru.
Šch, kał hčm ja šbožowny,
Šak to duschu jima,
Šdyž hč wona póšne dny
Šhryšta ščizža pschima!

K. A. Fiedler.

Wójny štarych Šserbow.

Prjedy hač hč hč Šserbjo Němžam podčžihnyli, hč woni lěštotki dolho se hčwojimi němškimi hčhodami krawne a hčrowe wójny wjedli. Tute wójny nješku Šserbjo hčmi wjescž šapoczeli, ale buchju k nim nušowani, dokelž nječachju dobrowólne hčwoju hčwobodnoscz a hčwoju wěru špuschicžicz. Tajtu čžyšču jim najprjedy Frankojo wšacz, teho dla šjednocžichu hč Šserbjo hčžom w lěče 630 š Čžechami, jako bė tutych kral Ššamo Frankow we wulfej bitwoje pola Wogastšburga šbil. Nad Šserbami knježesche tehdy kral

í mjenom Derman. Tutón podczíbný ho a hwoje kralestwo Czecham a pschimasche, taf pohyljeny, Frankow, kotrychž kral Dagobert hebi teho dla na balsche poditbczenje Sserbow myhlicž njemóžesche, ale jenož na to, taf by ho pscheczíwo nim wobarał. Raž ho sda, bu tež mjes Sserbami a Frankami mēr sczinjeny, kiž bē Sserbam t lēpschemu. K najmjeńšchemu je snate, so bēchu Sserbjo 100 lét posdžischo í Frankami dobri pscheczjeljo a so w lēcže 748 Pippinej, Frankow majordomušej, pscheczíwo jeho bratrej Grippje, kiž bē ho se Saksami sjednoczil, pomhachu.

Sako ho nětotre léta posdžischo Pippinowy hyn Korla Wulki na trón frankowskeho kralestwa hynny a ho tež sa romskeho a němskeho kžezora žalbowacž da, sapocža ho sa herbske ludy w nětcžisich Němzách njeměrný a wójnski cžaš, kiž na polschtwórta sta lét trajesche a ho w přenjej položzy dwanateho stotetka í podležejom Sserbow a se slemjenjom jich mozy na wschón cžaš skónczi. Njech tež Sserbjo w tutym dolhim cžašu se wschej khrobloscžu wojowachu a njech tež í tyhazami sa hwoju hwohodnosčž, sa hwoju narodnosčž, wótzný kraj a wěru do hmiereče džěchu, dha tola njemóžachu í teho huroweho bēdženja í němskimi kralemi, í jich wójwodami a markhrabjemi jako dobywarjo wuńcž, ale bu jedyn jich ludow po druhim sbity a pschemóženy. Hřizom w lēcže 805 dhrbjesche ho herbski kral Ssemil, kiž í tamneho bofa Lobja nad hlomacžanskimi Sserbami knjezesche, Korlowym wójstam, kiž na Czechow cžehnichu, podczíbnýcž. W Czechach njeběchu Korlowe wójsta sbožowne, ale dhrbjachu zofacž. Na to sjednocžichu ho herbske ludy, kiž w nětcžishej Sakskej a w bližishej wokolnosčži bydlachu, a cžehnichu pscheczíwo Frankam. Tež naschi lužiszy Sserbja wobdžělichu ho na tutym cžahu pod nawjedowanjom hwojeho tehdomnišeho krala Miliducha. Ale Korla hotowasche ho í noweju mozu na nich a scžehnische jim napscheczíwo í wulkim wójstkom. Pola Smerenafelda, í tuteho bofa rēti Sale, storcžishej Frankow a Sserbow wójzzy hromadu. Witwa bē hurowa, Sserbjo buchubicži a shubichu pschi tym tež hwojeho rncžeršeho krala Miliducha a wěscže tež hyscže druhich nadobnych wójwodow. Korlowe wójsto pscheczěže na to zply herbski kraj na woběmaj stromaj Lobja a wupuscži wschitko í mjeczom a í wohnjom. S tym pak Sserbjo tola hyscže zyle podczíbnjeni njeběchu, ale jako bēchu Korlowe wójsta sašo í kraja, dha ho tež woni sašo shromadžichu a wuswolichu hebi hwojich hamhnych kralow a wójwodow. Wójnu pak hebi njewěrjachu í nowa pscheczíwo Frankam sapocžecž. Sakle jako bē Korla Wulki w lēcže 814 wumrjel a jeho hyn Ludwit Bobožny knježstwo na ho wsał, posbēhnychu ho Sserbjo í nowa pscheczíwo Frankam a wojowachu í nimi sašo wjazh hacž juntrócž, a poradži ho jim tež w tutym cžašu, hebi nětotre léta wjetšichu hwohodu wudobycž. Sako bēchu ho w lēcže 843 Ludwitowi hynojo do kralestwa hwojeho džěda Korle a hwojeho nana Ludwika džělili, dosta jedyn tutych, mjenujzy Ludwit, í pschimjenom Němski, němske kraje, a mējachu Sserbjo teho dla wot tuteho cžaša hem wofebje í Němzami a í němskimi kralemi hwoje wójny. Wofebje wudyrri tajka mjes Sserbami a Němzami w lēcže 855 a Sserbjo bēchu tehdom í khwilemi sbožowni. Woni sarasychu w lēcže 859 hwojeho krala Cžiscžibora, dofelž tón í Němzami džeržesche, a wuswolichu hebi druheho krala, kiž bē bóle narodowšzy smyhleny. Haj, nětotre léta posdžischo namafamy jich w swjastu í Czechami. S nimi nadpadžechu woni Thuringstu a druhe kraje Ludwitowe a nusowachu tuteho naposledku, so ham pola nich wo mēr proschesche. Tutón mēr njetrajesche drje dolho, pak sapocžachu Sserbjo, pak sašo Němzy nowu wójnu, ale wschitke te wójny, kiž ho tónž džewjateho a w sapocžatku džekateho stotetka mjes Sserbami a Němzami wjedžichu, njemóžachu ani Sserbam t dospolnej hwohodnosčži, ani Němzam t dospolnemu podczíbnjenju Sserbow dopomhacž. Naschi lužiszy Sserbjo džeržachu ho tehdom khwilu t Czecham

a hlyschachu í tutymi nětotre cžašy t wulkemu hlowjanskemu kralestwu, kotrež bē tehdom wulkomorawski kral Sswjatopolk sažožil. (Pschichodnje skónczenje.)

Sažne wobroczenje.

Wěrne a wužitne powjedańcžo se starscheho cžaša.

Sara kražna wěz je, na to kēdžbowacž a í druhimi ho wotym roscžecžowacž, taf Bóh psches hwojeho Duchu hnadu w cžlowstich duschach džěla a taf zyle waschnje a žiwjenje tajkich džěcži Bóžich sjawnje pokazuje, so je Khrystuš w nich žiwý. K wulkemu wjekele widžimý, so hwoětko hnady najhuscžischo wutrobny nischich a khudnyh rosžajšnja a w nich snamjo Khrystušowe widžicž dawa, kotrež je Duch Bóži do nich plodžil. Pola nich wopokasuje ho kchescžjantstwo cžiste, a woni nimaja ho í taf wschelafimi sadžewkami bēdžicž, kiž njebjeskemu smyhlenju napscheczíwo wojuja, jako wofebni a bohacži ludžo, kotrychž w tym husto jara wjele sadžewuje. Chzemý teho dla bohajojoscž w jejnej najcžiscžishej rjanoscži widžecž, dha dhrbimý ju mjes khudnymi pytačž, kotřiz hu na wěrje bohacži. Njeje husto hēta khudnyh wobhdenje Bóže? Mnosh wot naš duchownych móža í wěrnoscžu wobkwēdcžicž, so hmy mjes khudnymi najrjeńšche wopokasma sbóžnyhczinjazewe wěry a nadžije dostawali a tež tam hwoětkojo najdžiwnišich sjewjenjom Bóžeje mudrosčže, mozy a dobrotý byli.

Tu wofobu, í kotrež ja tudý hwojich cžitarjom snajomnych cžinju, hym taf wopisal, kajtaž wona wopravdže bēsche, a wěrnó je, schtož chzu wo poderdženjach jejneho žiwjenja powjedacž.

Psches hłědowazy list, kotryž mi wona pišasche, hym ja přenje snajomstwo í nej dostal.

Mój knježe!

Sa hebi dowolam, na Waš pišacž a proschu, njewšmicže mi to sa slo. Sa hyscže ženje í Wami rēčala nješhym, ale ja hlyschach Waš psched nětotrymi létami w B. předomacž. Sa džeržu Waš sa hwoěneho předarja, kotryž je powołany, hrěschnikam Bóžu hnadu pschipowjedacž, psches kotruž pschichodnemu hněwu wuńdu, kiž ho nade wschěmi sjewi, kotřiz hu w hrěchach živi a naposledku bjes pokuty wumru. Sa Waš proschu; džělajcže dale na tym w mozy teho Knjesa. Tón Knjes žohnuj Waš, so hyscže wjele plodow hwojeho luboscže-polneho prózowanja widželi a wjele duschow t dobycžu dostali! Wschaf je wón tym, kotrychž je wón wuswolil a pōštal, so bychu ewangelion pschipowjedali, hlybil: „Slaj, ja hym pola waš wschitke dny hacž do skónczenja hwoěta;“ — pschetož bjes njeho njemóžemy nicžo cžinicž.

Sa hym ho jara wjekelela, jako hlyschach, so scže Wý jenemu khudemu wojakej w jeho khorosčži wulku hmiłnosčž a luboscž wopokasali. Wón je nasch wuj. Wěscže je Waš luboscž Khrystušowa t njemu wjedla. Bóh sžerž Waš w tutej luboscži a daj, so by wona psches wěru plody nješla! Tón Knjes spožcž Wam tu hnadu, so byschcže sabludžene dusche hrěschnikow pytali, í horzej žadoscžu cžescž teho Knjesa rospchescžerali a w žanyh wobcženosčžach, kotrež macže teho dla snjesčž, njewustali. Sswjaty Duch žalbuí Waš í mozu í wnhotošcže a plodž psches wasche hlowa do wutrobow waschich pošluharjom polne pschekwēdczenje, a cžin, so by prawje wjele mjes nimi to sbóžne pscheměnenje shoniło, psches kotrež budža nowe stworjenja w Khrystušu.

Njepšchestańcže wschaf, mój knježe, we wobstajnej modlitwoje Boha proshcž, so by ho jemu spodobalo, hrěschnikow t pōšnacžu a t polucže wobrocžicž. Seho móž je wulka, schto móže ho ji pschecžiwicž? Wón je hlybil, so chze próstwy wěry wuhlyschecž, í kotrymž w mjenje Desušowym t njemu pschithadžamý. „Proschcže, schtož chzecže“, je wón prajil, „a to ho wam dostanje“. Raf jara dhrbi to nascha wěru pohylnicž, hdyž jeho hlowo a Duch naš wuczi, taf dhrbimý ho modlicž.

O teje bládkje nadžije, kotraž naš wofschemi! Šak šraduje šo našča šrudžena wutroba, hdyž wšchitke krašne šlubjenja Bože wopominamy! Šajka šmilnošć, hdyž Šhryštuša a móž horještawanja we šwojej wutrobje šacžuwamy! We wěrje do Šesuša Šhryštuša wješelimy šo w tej nadžiji, šo šo čaš pšchibližuje, hdyž wšchitzy teho Šnješa pšfnaja a wšchón lud šo š njemu wobroczi! Šajki šbóžny čaš to budže, hdyž kraleštw Šhryštušowe pšchindže! Tehdom šo jeho wola stanje na šemi, kaž w nješebach. Tehdom budža čłowjekojo wšchědnje š manna jeho lubošće našyczeni a šo w tym Šnješu wješelicž šbóžny čaš! Šak budža woni tehdom hižo tudy na šemi živi, jako w paradisu! Ach šak šwješelena a š nowešo pošhlnjena je moja dušča, šo šym ša doštojnu džeržana, Bohu a Šehnjecžu se šwojej šlabej šhwalbu čješć pšchinješć!

Mój knježe! Ša šapoczach tutón list šaidženu nježelu, hdyž njemóžach do Božeho domu hič, na Waš pišacž. Moja luba jeničška šotra, kotraž w Š. šlužesche, šthori šak jara, šo šym ša šem pšchishla, šo bych jejne měštno šastala a ju na jejnym šhorolozu hlobala. Nětk paš je wona šwoje žiwjenje wobšamkla, hewaš budžich ja Waš prošhla, šo byščeže ji na móž list wotmolwili. Wona špšjna, šo je wulka hrěšchniza, kiž po Božich pucžach šhodžila a jemu šo špodobacž pštalala njeje; ale wona žadašče šebi š wutrobu, šwoje žiwjenje polěpšhecž. Teho dla šym ša teje wješeleje nadžije, šo je wona do wobhdenjom wěčnjeje krašnošće šašhla a nětko wěšče šwój hlobš š tym rjanym špěwanjom nješeskich šhłow šjednoczja, šo by špěwala wo džiwach Šesušoweje lubošće, kiž je naš wumohla! Šaj, ša šebi myšlu, šo móžu dženska pišacž: „Šbóžni šu čzi mormi, šotšiz we tym Šnješu wumru!“

Wona měješče žadanje, Bože wotšafanje š wopomnjenju ša šlužbneje šmjercže Šhryštušoweje a jeho šrawnych čžerpjenjom wužiwacž. Ša wuklawowach ji šak derje hacž móžach, šchto to rěša, Šhryštuša do šwojeje wutroby wšacž. Dofelž paš jejna šlabošć pšchezo wulzy pšchibjerašče, dha njerěčješče wona wjazy wo tym. Wona šdašče šo pšched šwojej šmjercžu žyle do Božej wole pšdata byčž. Ša šo nadžijam, šo je wona hrěšchny šwět wopušhčžila, šo by wěčnje pola Boha byla. Njewšmicže mi tola ša što, móž luby knježe, šo šym šo ša jako hubjena a njewědomna holza šwažila, na Waš pišacž. Dofelž šeže Wy š temu powołany, hrěšchnikow rošwucžicž a jich na pucž Boži pošofacž, dha šebi myšlu, Wy džeržicže mi to š dobrocže a budžecže šak dobrzy a mi na tutón list, hacž runje je jara hubjeny, wotmolwicže a mi něšchto trošhča a rošwucženja wudželicže. Moje žyle žadanje dže na to, šmyšlena byčž, kaž Šesuš Šhryštuš tež bēšče, šo bych šbóžnošć doštalala, hdyž junu po jeho šnamjenju wotucžu. Našch knješ duchowny je, kaž je Šam wědomne, nješawnu wumrjel, a duž šaštaraja nětko wokolni duchowni duchowne šaštojštw pola naš Moja šotra žadašče šebi, šo byščeže ju Wy pošhriebali a ji čželne přědowanje džerželi. Wona je pšndželu na ranje wumrjela a jejne čželto dhrbi šo šchtwórtk abo pjatk — šotryž džent je Šam najškladnišchi — pošpšdnju w šhych pošhriebacž. Budžecže lubje pošhchenty a dajecže mi š tym mužom, kiž Šam šonle list pšchinješče, š wjedženju, hacž móžecže moju proštwu dopjelnicž.

Wašča šprawna čžješćerka

Marja W . . . . .

Tele lube, wutrobne a pobožne šłowa tutešo lista hnujachu moju wutrobu jara. Wšn bēšče drje šhětro hubjenje a wopaš pišany a ša widžach š njeho šjawnje, šo je ta wošoba, kotraž je šon pišala a šotryž hiščeže nješnajach, š nišeho štawa, šo paš je to jara dobrzy čłowjek, kiž je wšcheje čžješče a lubošče hšdnny. Šejny list bē mi tešo dla čžim wažnišchi, pšchetož wšn bē mi najšjawnišče wopokašštw, šo šo niški šlaw jara derje š wyškošej

bohobošošćžu šjednoczicž hodži. Mi bē jara lubo, šo bē mi šak derje šmyšlena žšnska list pišala, wošebje dofelž šake pšchillady tehdom w našch wokolnošći nješechu husto namakacž. Šusto šym šebi žadaš, šo bychu šo šake listy šole mješ nami pišale a ludžo š temu prawje wjele wubudženja mēli. Ša mohš wo tych žohnowanych pšlodach, kiž šu šake listy mi a druhim pšchinješče, wjele dobrešo powjedacž. Pšchetož pišne abo ertne rošrěčžowanja š šhudy mi ludžimi, šotšiz šu woprawdže pobožni, šu husto moju wutrobu š šwěrnemu dopjelnjenju pšchibšchnošćow mojšho pošwołanja móžnje pošhlnjale a š nich šym wšchelake jara wužitne wucžby čžerpak, šotrež čžaj žiwjenja nješabudu.

(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake š bliska a š daloka.

— 19. februara šwjecžesche knješ šarat Šchizjan w Šodžiju šwój 25 šětny šaštojški jubilej. Wšn došta še wšchěch štron wutrobne šbožopšhecža, wošebje se šwojeje wošady, wot šerbškeje duchowniškeje šonferenzy, kaž tež rjane jubilejne darzy, šotrež rjenje wo tym šwědčžachu, šak je šebi lubošć šwojeje wošady a wšchitkich jemu w žiwjenju a pošwołanju bliško štejaznych došhł. Wšh žohnuj dale mišoščiwje jeho dušchowpašhryške škuttowanje kaž tež jeho dželto mješ našchim šerbškim ludom.

— Šsrijedu 21. mērza šmēje šo nowowušwolenje do šakškeje šynody. Šež našče šerbške wošady š džela šobu wušwola. Wšhšče knješ duchowneho jedyn wšlbny muž š žyršwinišeho pšchedšejicžeršštw šobu wušwola. Duž paš je tež pšchibšchnošć žyršwiniškich pšchedšejicžeršštwow w našchich šerbškich wošadach, šo woni šerbšeho wšlbneho muža poštaja.

— Še šrudobu šmy pšched šrótkim na to špomnili, šo w přenjeje šomorje šo wjetšhina namaka ša petiziju wo wotštronjenje šwjedženja 3 šralow, šotryž je nam š wutrobje pšchirošš jako šětny miššionški šwjedžen pohanow. Šale petizija je šo nětko tež w drugeje šomorje wuradžila. Šdyž šo w nej žada, tež 1. poškutny džent wotštronicž, je šo šacžihla, ale šwjedžen 3 šralow našhupajo je šo wšchnošći š wjedženju dala. Šdyž bohuzel šonle roššud pšchemēnicž njemóžemy, šmy š wješelom widželi, šak štaj našchey šerbškej šapššlanžaj knješ Šofla a Šoba ša šdžerženje šwjedženja šhych šralow wušhupiloj a namjetowaloj, šo by šo žyla petizija šacžihla. Wšonaj štaj š tym myšl našcheho pobožneho šerbškešo luda pšched šejmom wobšwědčžiloj a praji šo jimaj tudy našch hnuty džak.

Š rošpomnanju.

Čžim mjēšhča, nēžnišhča je šwētko radošče,
Čžim čžiščžihča budž ruša, kiž ju wotšamje.

Radošče šwētki na domownych šonach
Šodarmo pošhach we daloch štronach.

Wšjedženja: W 8. čžihle, štr. 30, dhrbi 3. rjadka 1. šchucžki šhērlišhča „Krašnošć lubošče“ šakle rēšacž: Wšh, Wščžez šwētko mišoščiwny, atd. a 1. rjadka 7. šchucžki: Do widženja raš wšera wuindže atd.

„Wšhaj Wšh“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pšchewawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšhine doštacž. Na šchtwórcž šeta placži wšn 40 np., jenotliwe čžihla šo ša 4 np. pšchewawaju.